

הפרשה החסידיית

סתורתם של רבותינו נשיאינו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

והיינו למעלה מהגבלת הכלי לגמרי שזהו למעלה מהטעם ודעת לגמרי. ולכן כדי שיוכל לחפור באר הג' הנקרא רחובות שהוא בחינת החפירה בעומק כל כך לצאת מנרתקה לגמרי, הוא על ידי "ויעתק משם" שאו הי' יכול לחפור באר זו דבכל מאדך.
(ספר המאמרים 'תרל"ד ע' סא ואילך)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

איתא במדרש: הזורעים בזמנא - זה יעקב אבינו שזרע את הברכות בדמעה שנאמר אולי ימושני אבי. והי' כמיואש בנפשו שפחד בלבו אולי עוד יבוא עליו קללה. ברנה יקצורו - ויתן לך האלקים מטל השמים (שקיבל את הברכות). וכן הוא בגשמיות, כמו בפרנסה, שאי אפשר לאדם להרויח בעסקיו כי-אם אחר שיאמר נואש לנפשו ויהיה לבו נשבר ונכנע ושפל, ואזי יצליח לו ה' ויראה ברכה במעשיו.
(המשך תער"ב ע' א"א)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

בא אחיך במרמה ויקח ברכתך (כו, לה)
בירור הניצוצות הנמצאים בדברים גשמיים נעשה בדרך מרמה דוקא. לדוגמא: כשאדם אוכל לשם שמים, ואחר כך לומד ומתפלל בכח האכילה ההיא - הרי בשעה שהאדם אוכל, רואים רק את הפעולה החיצונית, שהאדם אוכל ושותה, ובזאת הוא דומה לעשו. ואילו כוונת ומטרת האכילה: שבכח האכילה יעבוד את ה' בתורה ותפלה - דבר זה לא נראה כרגע כלל. רק לאחר מכן, כשהוא לומד, מתפלל ומקיים מצות בכח האכילה ההיא, מתגלה המטרה והכוונה שבאכילה. נמצא שבירור הניצוצות המצויים בדברים הגשמיים, נעשים בדרך מרמה.
(ספר המאמרים 'תש"ג ע' 187)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ההפטרות דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "חיי אדוני המלך דוד לעולם" - נצחיות מלכות דוד שנמשכה במלכות שלמה, ששלימותה על ידי המלך המשיח שהוא "מבית דוד ומזרע שלמה" - שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח.
ועל ידי זה ולאחרי זה באה התגלותו לעין כן על ידי פעולותיו כו' - כמרומו בהתחלת פרשת השבוע: "ואלה תולדות יצחק" - שהלידה ("תולדות") דמלך המשיח (התגלות מציאותו) היא באופן גלוי לעין כל ("ואלה"), עד ש"כל השומע יצחק לי" ("יצחק"), ולא עוד אלא שפועל גם על אומות העולם הן הבירור דלבן (בפרשת ויצא) והן הבירור דעשו (בפרשת וישלח), עד אשר אבוא אל אדוני שיערה" תיכף ומיד ממש.
(ספר השיחות 'ה'תשנ"ב ע' 133)

כ"ק אדמו"ר הזקן

אלה תולדות יצחק (כה, יט)

יצחק מלשון צחוק ותענוג. והנה כתיב "צחוק עשה לנו אלקים", כי גילוי תענוג זה נמשך על ידי שם אלקים. והענין, כי מחמת שם אלקים נעשו הנבראים ליש ודבר נפרד, ועד שלמטה בעשי' נמשך החשך וההסתר ביותר. ועל כן ירדה הנשמה למטה לעבוד ולתקן את החשך וההסתר על ידי ביטול היש לאין. וזהו "צחוק עשה לי אלקים" שעיקר הצחוק ותענוג העליון נמשך על ידי שם אלקים, וכמשל הצחוק שעושים השרים שהוא מדבר חדש, כמו מלחמת הארי עם חיה אחרת, שמהתחדשות נמשך הצחוק והתענוג, כך בטול היש לאין זהו ההתחדשות, שהנברא שנעשה יש ודבר נפרד - יוכל לבטל את עצמו.
(תורה אור' פרשתנו י"ז, ט)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

סיתמום פלשתים וימלאום עפר (כו טו)

פלשתים מלשון מבוהי המפולש שזהו ענין פתיחה ומפולש מכל צד, וכך ענין השחוק הוא מצד שנפשו ורוחו מפולש ופתוח ביותר. וזהו שכתוב סתמום פלשתים למים עליונים דבארות דאברהם שהן מי חסדים עליונים שהחשיכו אורם וסתמום לגמרי בבחינת הפירוד שלהם. ומה שכתוב וימלאום עפר, דמשמע שאם לא היו ממלאים עפר הי' חוזר וניעור אור האהבה רבה העליונה בשמחה ותענוג - מפני שעפר הוא עוצם הקרירות והמשכה אחר עצמו שלא לזוז ממקומו כלל, וזה בא מצד ההוללות וליצנות שדוחה מלבו כל דבר קירוב ויראת אלקים.
(תורת חיים' פרשתנו ע' קמ"ג, ג ואילך)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

למרות שעבודת הקרבנות ניטלה לבסוף מהבכורות, וגם לא מצינו שהקריב יצחק שום קרבן על ידי יעקב - בכל זאת, מכיון שלעתיד לבוא תהי' העבודה בבכורות, על כן נתן יעקב נפשו על בכורה דיצחק כדי לזכות לבחינה זו דעבודה בבכורות שיהי' לעתיד לבוא.
(אור התורה' ח"ז ע' תתכ"א)

כ"ק אדמו"ר מהרי"ש

ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות (שם, כב)
ג' הבארות שחפר יצחק: עשק, שטנה, רחובות, הם כנגד ג' פרטי אהבות: ככל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. והנה בשני בארות הראשונים רבו עליהם, מה שאין כן בבאר השלישית לא רבו, אשר לכן קראה רחובות. והענין הוא שאהבת ככל מאדך הוא בבחינת בלי גבול,